

ଧାରାବାହିକ :

ଭାଗ-୩୭

(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉପାଦ୍ୟ...)

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ମୋ ପରିବାରର ପ୍ରାୟ ସମ୍ପଦ ମେଲେଇଥାରେ ପଡ଼ିଲେ ।

ମେଲେଇଥାର ପ୍ରକୋପ ସାଧାରଣତଃ କୁଳାର ମାସରୁ ଅନ୍ତରେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରବଳ ହୁଏ । ଶାତ ଆରମ୍ଭରେ କ୍ରମେ ତାହା ତଣା ହୋଇଥାଏ ।

୧୯୫୨ ମସିହାର ବର୍ଷରୁ ଦୂରେ ଆମେମାନେ ପ୍ରାୟ ସମ୍ପଦ ଆହୁତ ହେଲୁ । ପେହିବର୍ଷ ଓ ତା' ପରବର୍ଷ ମଧ୍ୟର ଆମେମାନେ ଏତେ କଷି ଗୋଟିକୁ ଯେ ମୁଁ ବାଲେଶ୍ୱର ତାର ସଂକଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ରଥମରେ ହୁଏ ପାଇଁ ଦରଖାଷ୍ଟ କରିଲା । କିନ୍ତୁ କଳେବୁର ମୋ ଦରଖାଷ୍ଟ ଉପରରୁ ପାଇଁ ନାହିଁ । ମୋ ପରି ଅନ୍ୟ ଅଧିକରଣରେ ତା ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ ।

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ୧୯୭୦ରେ ପୁଷ୍ଟକ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ତା' ପରବର୍ଷ ଡେପ୍ରୁଟି ପାଇଁ ଏକାଡେମୀ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ମାନିତ ହେବା ମନନଶାଳ ପାଠକଙ୍କ ପାଇଁ ଆଣିଦେଇଥାଏ ଗୋଟେ ପ୍ରକାର ଆୟୁଷ୍ଟି ।

ଏହି ପୁଷ୍ଟକରେ ଅଛି ରାଜା ରାଜୁତା ସମୟର ଲିଟିରେସ୍, ଅଛି ସାମାଜିକ ରେତନା, ଅଛି ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଙ୍ଗ ସାହିତ୍ୟ । ଆଜି ବି ଆମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନାରୀ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଚିତ୍ର ସର୍ବତ୍ର ଦେଖୁଥିବା କେଲେ ସେ ସମୟରେ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଦେଖୁଥିବା ସ୍ଵପ୍ନ, ସମେଦନଶାଳ ମନୋଭାବ, ନାରୀଶିକ୍ଷା ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ପ୍ରେରଣା ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵରଣୀୟ କରି ରଖୁଛି । ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନାୟକଙ୍କର 'ମୋର ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ଧୂମି ପ୍ରତିଧିନିର ରୂପରୂପ ପାଠ...

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ୧୯୭୦ରେ ପୁଷ୍ଟକ ସାହିତ୍ୟ ଆହୁତ ହେଲୁ । ପେହିବର୍ଷ ଓ ତା' ପରବର୍ଷ ମଧ୍ୟର ଆମେମାନେ ଏତେ କଷି ଗୋଟିକୁ ଯେ ମୁଁ ବାଲେଶ୍ୱର ତାର ସଂକଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ରଥମରେ ହୁଏ ପାଇଁ ଧାରାବାହିକ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ୧୯୭୦ରେ ପୁଷ୍ଟକ ସାହିତ୍ୟ ଆହୁତ ହେଲୁ । ପେହିବର୍ଷ ଓ ତା' ପରବର୍ଷ ମଧ୍ୟର ଆମେମାନେ ଏତେ କଷି ଗୋଟିକୁ ଯେ ମୁଁ ବାଲେଶ୍ୱର ତାର ସଂକଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ୧୯୭୦ରେ ପୁଷ୍ଟକ ସାହିତ୍ୟ ଆହୁତ ହେଲୁ । ପେହିବର୍ଷ ଓ ତା' ପରବର୍ଷ ମଧ୍ୟର ଆମେମାନେ ଏତେ କଷି ଗୋଟିକୁ ଯେ ମୁଁ ବାଲେଶ୍ୱର ତାର ସଂକଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ୧୯୭୦ରେ ପୁଷ୍ଟକ ସାହିତ୍ୟ ଆହୁତ ହେଲୁ । ପେହିବର୍ଷ ଓ ତା' ପରବର୍ଷ ମଧ୍ୟର ଆମେମାନେ ଏତେ କଷି ଗୋଟିକୁ ଯେ ମୁଁ ବାଲେଶ୍ୱର ତାର ସଂକଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ୧୯୭୦ରେ ପୁଷ୍ଟକ ସାହିତ୍ୟ ଆହୁତ ହେଲୁ । ପେହିବର୍ଷ ଓ ତା' ପରବର୍ଷ ମଧ୍ୟର ଆମେମାନେ ଏତେ କଷି ଗୋଟିକୁ ଯେ ମୁଁ ବାଲେଶ୍ୱର ତାର ସଂକଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ୧୯୭୦ରେ ପୁଷ୍ଟକ ସାହିତ୍ୟ ଆହୁତ ହେଲୁ । ପେହିବର୍ଷ ଓ ତା' ପରବର୍ଷ ମଧ୍ୟର ଆମେମାନେ ଏତେ କଷି ଗୋଟିକୁ ଯେ ମୁଁ ବାଲେଶ୍ୱର ତାର ସଂକଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସୁତିକଥା' ୧୯୭୦ରେ ପୁଷ୍ଟକ ସାହିତ୍ୟ ଆହୁତ ହେଲୁ । ପେହିବର୍ଷ ଓ ତା' ପରବର୍ଷ ମଧ୍ୟର ଆମେମାନେ ଏତେ କଷି ଗୋଟିକୁ ଯେ ମୁଁ ବାଲେଶ୍ୱର ତାର ସଂକଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୪ ମସିହାରେ ଡ୍ରଟୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ରୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅ

ବହି ଆଲୋଚନା

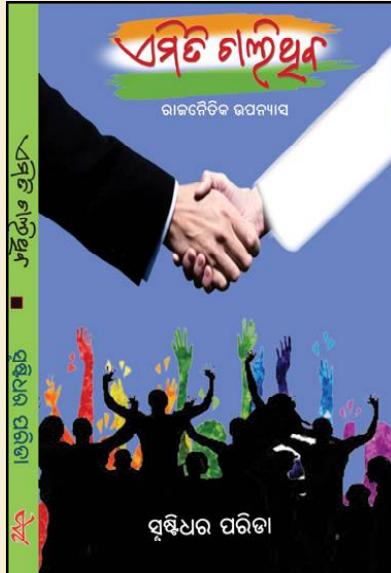

ଶୁଭ ନାରାୟଣ ସ୍କାଇଁ

ଚଳିତମାସ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ସୁବର୍ଣ୍ଣଶୀ
ପ୍ରକାଶନୀ । ତରଫରୁ ପ୍ରକାଶିତ
ଓଡ଼ିନ୍ୟାସିକ ସୃଷ୍ଟିଧର ପରିଭାଙ୍ଗ ସଦ୍ୟ
ପ୍ରକାଶିତ ଉପନ୍ୟାସ ‘ଏମିତି ଚାଲିଥୁବ’ ।
ଓଡ଼ିଶାରେ ଯେଉଁ କେତେଜଣ ଲେଖକ
ରାଜନୈତିକ ଉପନ୍ୟାସମାନ ଲେଖୁଛନ୍ତି,
ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଓଡ଼ିନ୍ୟାସିକ ସୃଷ୍ଟିଧର
ପରିଭା ଅନ୍ୟତମ । ପୂର୍ବରୁ ସେଇ
ରାଜନୈତିକ ବିଷୟକୁ ଆଧାର କରି
ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପରିଭା ‘ଅରମ୍ୟ ଅରଣ୍ୟ’,
‘ନକ୍ଷଳ’, ‘ଆତଙ୍କ’, ‘୨୦୫୦’,
‘ସଞ୍ଚିତଣ’ ଓ ‘ରାଜନୀଠି’ ନାମରେ ପ୍ରାୟ
ଛାଅ ଗୋଟି ଉପନ୍ୟାସ ପୁସ୍ତକ ଓଡ଼ିଆ
ସାହିତ୍ୟକୁ ଭେଟି ଦେଇ ସାରିଛନ୍ତି । ମୋର
ସୈଭାଗ୍ୟ ଯେ ସେହି ଛାଅ ଗୋଟି
ଉପନ୍ୟାସ ଭିତରୁ ତିନୋଟି ଉପନ୍ୟାସ
ପଢିବାର ସୁଯୋଗ ମୁଁ ପାଇ ସାରିଛି । ଏଣୁ
ଏବେ ତାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜନୈତିକ
ଉପନ୍ୟାସ ‘ଏମିତି ଚାଲିଥୁବ’ ପ୍ରକାଶ
ପାଇଥିବା କଥା ଜାଣି ଏହାକୁ ପଢିବା ପାଇଁ
ମନରେ ଏକ ଅହେତୁକ ଆଗ୍ରହ ସୃଷ୍ଟି
ହେଲା । ଏଣୁ ବହିଟିକୁ ମଗାଇଲି ଏବଂ ଏଇ
ଏବେ ଏବେ ପଢି ଶେଷ କଲି ବହିଟିକୁ ।

ଏହି ଉପନ୍ୟାସଟି ପଢିଲା ପରେ
ମୋତେ ଯାହା ଲାଗିଲା, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ
ଏହି ଉପନ୍ୟାସଟି ଲେଖକଙ୍କ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
ଉପନ୍ୟାସରୁ ଭିନ୍ନ ନିଶ୍ଚିଯ । ଲେଖକଙ୍କର
ଅନ୍ୟ ସମ୍ପଦ ଉପନ୍ୟାସ ଗୁଡ଼ିକରେ
ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ କାହାଣୀ ଥାଏ ଏବଂ
ସେ କାହାଣୀ ଭିତରେ ଆଉ ଏକ କାହାଣୀ

ଏମିତି ଚାଲିଥୁବ : ସମ୍ବାଦିତ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ

ଏମିତି ଚାଲିଥୁବ (ରାଜନୈତିକ ଉପନ୍ୟାସ)

ପ୍ରକାଶକ :
ସୁବର୍ଣ୍ଣଶ୍ରୀ ପ୍ରକାଶନୀ, ବାଲେଶ୍ୱର
ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ : ୨୦୨୭
ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା : ୧୩୪
ମୂଲ୍ୟ : ୧୨୦ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର

ଉତ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଶିବାନୀର ସ୍ଵର
ମାଧ୍ୟମରେ ।

ଯେଉଁଠି ଦେଖୁବ ସେଇଠି ହତ୍ୟା,
ଲୁଷ୍ଣନ ଓ ଧର୍ଷଣ । ସବୁଠି ସବୁ ଅପରାଧ
କରୁଥୁବା ଅପରାଧୁ ଓ ଦୂର୍ନୀତି କରୁଥୁବା
ଅଧିକାରୀ ମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି
ରାଜନୈତିକ ନେତା ମାନେ ସେମାନଙ୍କ
ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ଵାର୍ଥ ପାଇଁ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ
ଶୋଷିତ ହେଉଛନ୍ତି ସାଧାରଣ ଜନତା ।
ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ଗରିବ ହେବା ପାଇଁ
ଲାଗୁଛି ଦୌଡ଼ । କାରଣ ଗରିବଙ୍କ ପାଇଁ
ସବୁ ଯୋଜନା, ଗରିବଙ୍କ ପାଇଁ ଚଙ୍ଗାକିଆ
ଚାଉଳ, ପାଞ୍ଚ ଚଙ୍ଗିଆ ଭାଲମା ଭାତ,
ଶ୍ରମିକ ମନ୍ଦୁରି ତିନି ଶହ ଏବଂ ଆହୁରି
ଅନେକ କିଛି । ସେଇଥୁପାଇଁ ତ ସରକାରୀ
କାଗଜରେ ଗରିବ ରେଖାର ତଳେ ଗାନ୍ଧି
ପ୍ରତିଶତ ଲୋକ, ଅଥବା ଚଙ୍ଗିକିଆ ଚାଉଳ
ନେଉଛନ୍ତି ୮୯ ପ୍ରତିଶତ ଲୋକ । ତଥାପି
ଗରିବ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି ଆହୁରି ଭିତ ।

ଏତରେ ଏହା ଏକ ଚିନ୍ତା ଜନକ ବିଶ୍ୟ
ନୁହେଁ କି । ଲେଖକ ଚିନ୍ତା ପ୍ରକଟ କରିଛନ୍ତି
ଏହିସବୁକୁ ଦେଖୁ । ତାଙ୍କ ମନରେ ସ୍ବତଃ ପ୍ରଶ୍ନ
ଉଠୁଛି କଣ ଏସବୁ ସବୁବେଳେ ଏମିତି
ଚାଲିଥିବ । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟିକୁ ଲେଖକ

ଲେଖକ ଆଶାବାଦୀ, ପରିବର୍ତ୍ତନ ପା
ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧ । ହେଲେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପା
କାହାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ମଙ୍ଗ ଧରିବାକୁ
ହେବ । କାହାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ
ପ୍ରତିବାଦର ସବ ଉତ୍ତରାଳନ କରିବାକୁ
ପଢ଼ିବ, ହେଲେ ହେଉ ପଛେ ସେ ପରମ
ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ନେତା ପ୍ରଶାବ ପ୍ରକାଶ
ରାଯଙ୍କ ଝିଅ ଶିବାନୀ । ଏଣୁ ଶେଷରେ
ଶିବାନୀ କହୁଛି ଏ କାମ ଆମକୁ ହଁ ଆମ
କରିବାକୁ ହେବ, ଚାଲ ଯିବା.. ଆଜିଦୁ
ହଁ ପ୍ରଥମେ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି ଏକାମ । ଏହି
ବେଳେ ସଞ୍ଚୟ ତା ନିଜ ଯାଗରୁ ଉଠି ଅ
ଶିବାନୀର ହାତ ଉପରେ ହାତ ରଖି
କହୁଛି, ଚାଲ.. ମୁଁ ବି ଦୂମ ସହିତ ଅଛି

ଏମିତିରେ ଅନେକ ନିରାଶାରୁ ଆମେ
ହୋଇ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଏକ ତୀର୍ତ୍ତ
ଆଶାବାଦରେ ଶେଷ ହୋଇଛି
ଉପନ୍ୟାସଟି । ଆଶା କରୁଛି ଏହା
ପାଠକଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ ନିଶ୍ଚଯ ।

♥ ଭାନୁପୁରୀ ଛକ, ରାୟପୁର
(ଛଡ଼ିଶାଗଡ଼ି)
(ମୋ) ୮୫୦୧୯୬୩୩୩୭

କଳମ ଆଜ୍ ଉନକୀଁ ଜୟ ବୋଲ୍
 ଯୋ ଚଢ଼ି ଗୟେ ପୁଣ୍ୟ ବେଦୀ ପର୍ବ
 ଲିଯେ ବିନା ଗରଦନ କା ମୋଳ,
 ସାକ୍ଷୀ ହେଁ ଜିନକୀ ମହିମା କେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ଭୂଗୋଳ, ଖଗୋଳ
 କଳମ ଆଜ୍ ଉନକୀଁ ଜୟ ବୋଲ୍ ...

- ରାଷ୍ଟ୍ରକବି ଶ୍ରୀ ରାମଧାରୀ ସିଂହ ‘ଦିନକର’

A hand wearing a brown leather glove holds a silver-colored torch. The torch has a flared base and is engulfed in bright orange and yellow flames. The background is a solid red color.

କମ୍‌ ଡୁଲ୍‌ ବୁଟୋରା

ଦୀପକ ରଂଜନ ମିଶ୍ର

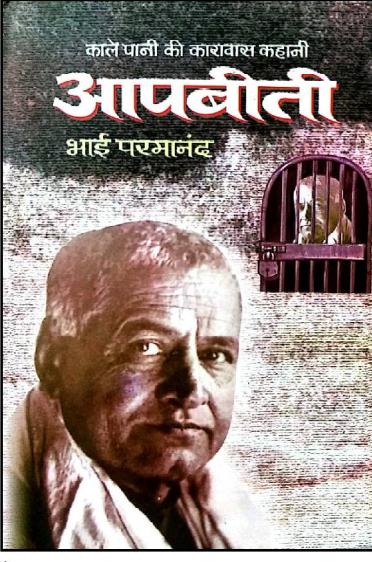
॥ ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦ-୩ ॥

ଜେଳ ଭିତରେ ତୟାଖ୍ୟାର ଚାହିଦା ଖୁବ୍ ଅଧିକ । ତାକୁ ସେଠି ‘ସୁଖା’ ବୋଲି କହନ୍ତି । କାରାଗାର ଭିତରକୁ ଆଶିବା ନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧ ହେଲେ ବି ପେଟି ଅଫିସର ତଥା ଡ୍ରାର୍ଟରମାନେ ତାକୁ ଲୁଚେଇ କରି ବାହାରୁ ଆଶୁଥିଲେ । ଧରାପଡ଼ିଗଲେ ସେଥିପାଇଁ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା ସେମାନଙ୍କୁ । ଯେତେ ନିୟମ କଢ଼ାକଢ଼ି କଲେ ବି ‘ସୁଖା’ର ଆଗମନ ଓ ବ୍ୟବହାରକୁ ରୋକିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ଜେଳ ଅଧିକାରୀମାନେ । ଦୁଇ ପଲସାର ସୁଖା ଜେଲ୍ ଭିତରେ ବିକ୍ରିଷୁଏ ଗୋଟିଏ ଅଣାରେ । କଥାମାନେ ତାକୁ କଳରେ ଯାକି ଆପେ ଆପେ ବୋବାଇ ରସ ଢୋକଥାନ୍ତି । ନଖାଇଲା ଲୋକ ବି ଏମାନଙ୍କର ବାଜରେ ପଡ଼ି ଅଛଦିନ ଭିତରେ ତାକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଶିଖ୍ୟାଏ । କାରାଗାର ଭିତରେ ଏହା ମୁହଁର କାମ କରେ । ଯା’ବଦଳରେ ଜଣେ ତା’ କାମ ଅନ୍ୟଦ୍ୱାରା କରେଇବା ସହ ରୁଚି, ଦହ, କ୍ଷାର ଆଦି କିଶି ବି ପାରିବ । ଯେଉଁ କଥାମାନଙ୍କ କମ କିମ୍ବା ଯେଉଁମାନେ ଅସୁମ୍ଭୁ ରହ୍ୟାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟମିତ କ୍ଷୀର ପିଇବାକୁ ଦିଆଯୁଏ । ତାହା ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚେ କି ନାହିଁ ତାହା ଭିନ୍ନ କଥା । ସେଇମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦିଷ୍ଟ କ୍ଷୀରକୁ ତଣ୍ଣିଲ୍ ତଥା ପେଟି ଅଫିସରମାନଙ୍କ ୦୧ରୁ ସୁଖା ବିନିମୟରେ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇପାରେ । ଯାହାର ପାଖରେ ସୁଖା ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଥିବ ସେ ହଁ ଅଧିକ ଧନୀ ବୋଲି ପରିଗଣିତ ହେଉଥିଲାମାତ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ । ଏଥେ ପାଇଁମା ପାଖରେ ପୋର୍ଟିକୋଲ ବୋଲେ ଯାହାର ଏକମି ପାଇଁମାତ୍ର ।

କାନ୍ଦାର ଉତ୍ତରେ । ସୁମି ପାଇବାର ମାଧ୍ୟମ ହୋଇଥିବାରୁ ବୋଧେ ତାହାର ଏପର ନାମକରଣ ।
ଗୁପ୍ତରେ ପଇଥା ତଥା ସୁନା ରଖିବା ପାଇଁ ସେତେବେଳେ କଥଦାମାନେ ଗୋଟେ ଉପାୟ
କରୁଥିଲେ । କାଚ ଗୁଲିକୁ ସୁବାରେ ବାନ୍ଧି ତଥା ସେଥିରେ କିଛି ଗୋଟେ ଲେପ ଦେଇ ତାକୁ ପାଇଁ
ଉତ୍ତରେ ତଥି ପାଖରେ ନିଯମିତ ଝୁଲେଇ ରଖୁଥିଲେ କିଛିଦିନ ପାଇଁ । ଆପ୍ରେ ଆପ୍ରେ ସେଇ ଜାଗାର
ମାଂସ ଖାଇଯାଇ ସେଠାରେ ଗୋଟେ ମୁଣ୍ଡା ଭଳି ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏଇ ପ୍ରକ୍ରିୟା କିନ୍ତୁ ଥିଲା ଖୁବ
ବିପଦପୂର୍ବ । ବେଳେ ବେଳେ ଚିକିଏ ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ କାଚ ଗୁଲିଟି ପେଚ ଭିତରକୁ
ଚାଲିଗଲେ ଭାରି ଅସୁରିଧାରେ ପଡ଼ିବାକୁ ହୁଏ । ସେଇ ମୁଣ୍ଡା ଉତ୍ତରେ କଥଦାମାନେ କିଛି ପଇଥା
ତଥା ସୁନା ଲୁଚେଇ କରି ରଖୁଥିଲେ । ଦରକାର ବେଳେ କୌଶଳରେ ସେଇତୁ ପଇଥା ବାହାର
କରି ସେମାନେ ଆପଣା ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରୁଥିଲେ । ପୁଣି ତା’ରି ଉତ୍ତରେ ସାଇତି ଦେଉଥିଲେ ।
ମିମାନ୍ଦ୍ସାନେ ଏହାର ଚିନ୍ତା ମହା ମାର ନଥିଲେ ।

ଏପାହାମାନେ ଏହାର ଚେର ସୁନ୍ଦର ଧାଇ ଧାରୁ ନଥିଲେ ।
 କଳାପାଣିରେ ଅନେକ ସ୍ତରାଳୋକ ମଧ୍ୟ ଜେଳଦଶ ଘୋଗୁଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ରହିବା ପାଇଁ
 ଭିନ୍ନ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥାଏ ଯାହାକୁ ‘ରଣ୍ଟି ବେରେକ’ କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ଅଧିକାଂଶ
 ନିଜ ନିଜ ଝୁମୀଙ୍କୁ ବିଷଦେଇ ହତ୍ୟା କରିବାର ଅଭିଯୋଗରେ ଦର୍ଶିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । କିଛିବର୍ଷ ଜେଳଦଶ
 ଖଚିବା ପରେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେକଙ୍କୁ ପେଟି ଅଫ୍ପିସର ଥଥା ‘କଣ୍ଠଲମା’ ଜତ୍ୟାଦି ପଦରେ
 ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥାଏ । ତିନିବର୍ଷ ଜେଲ୍ ଭିତରେ ରହିବା ପରେ ଯଦି ସେମାନେ ଚାହାନ୍ତି ତେବେବେ
 ସେଠାରେ ୧୦ ବର୍ଷ ଜେଲ୍ ଦଶ ଭୋରିସାରିଥିବା ଯେକୋଣିଥି କନ୍ଧାଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ଘର ସଂଖାର
 କରି ପାରିବେ । ସେମାନେ ସେଠାରେ ଚାଷ କରି କିମ୍ବା ଗାଇ/ଛେଳି ରଖି ଜାବିକାର୍ଜନ କରନ୍ତି ।
 ସେଇମିତି କିଛି ଦମ୍ପରି ମିଶି ଗୋଟେ ଗୋଟେ ବର୍ତ୍ତି ଗଢ଼ିଥାନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳର ଅଧିବାସୀ ହୋଇଥିଲେ
 ସୁନ୍ଦର ସେଠାରେ ପ୍ରାୟତଃ ସେମାନେ ପରଶ୍ଵର ମଧ୍ୟରେ ହିସ୍ତୁମ୍ବାନୀ ତାଷାରେ ହିଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତି ।
 ବର୍ମା, ଆପ୍ରାଣିସ୍କାନ, ମୁଖ୍ୟାଇ ଥଥା ମାତ୍ରାସ୍ତରୁ ଆସିଥିବା ଲୋକେ ସେଠାରେ ଏକାଠି ମିଳିମିଳି

ରହୁଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୋଣୀୟ ପ୍ରକାରର
ଡେଦଭାବ ନଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ଖୁଲ୍ଲାଙ୍କ ପାଇଁ
‘ଲଗ୍ରାତିନ୍’ ଠାରେ ଗୋଟିଏ ଆଜଳୋ ଉର୍ଧ୍ଵକୁଳାର
ଦିଲିଲି ସ୍କୁଲ ଗଢ଼ି ହୋଇଥାଏ । ଦେବତାଙ୍କର ଦୁଇଶହ
ପିଲା ସେଠାରେ ପଢୁଆନ୍ତି । ସେଇଠୁ ପାଶ କଳାପରେ
ସେଇପିଲାମାନେ ସ୍କୁନୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକରେ କ୍ଲାର୍
ଭାବେ ନିମ୍ନୁଣ୍ଡି ପାଆନ୍ତି ।

କେଲୁ ଭିତରେ ମାତ୍ରାଧିକ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ
ପଢୁଥିବାରୁ କଏଦାମାନେ ନାନା ଉପାୟରେ ନିଜକୁ
ଅସୁସ୍ତ ପ୍ରମାଣିତ କରେଇ କାମରୁ ବର୍ଷବାର ଉପାୟ
କରନ୍ତି । ସେଇଭଳି କେତେକ ଉପାୟ ବିଶ୍ୱଯରେ
ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦ ତାଙ୍କ ବହିରେ ଉଲ୍ଲେଖନ କରିଛନ୍ତି ।
କାଚଖଣ୍ଡକୁ ପାଲିସ୍ କରି ବାଟିଦେଇ ତାକୁ
ଖାଇଦେଲେ ତାହା ପେଚ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଅଭିନଳୀକୁ
ଚିରି ଦେବାରୁ ଭିତରେ ପ୍ରବଳ ରକ୍ତସ୍ଵାବ ହୁଏ ।
ବେଳେ ବେଳେ ଏହା ଏତେ ସାଂଘାତିକ ହୋଇଯାଏ
ଯେ ରୋଗୀ ମୃତ୍ୟୁବରଣ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ ଏଥିଯୋଜ୍ଞ । ନହେଲେ ମାସ ମାସ ଭାକ୍ତରଣାନାରେ ରି
ଚିକିତ୍ସିତ ହେବାକୁ ପଡ଼େ । କେତେକ ବୟସ ଆଞ୍ଜିରେ ତୃତୀ ପକାଇ ଘା' ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି
କିଛି ଏହା ଫଳରେ ଅନ୍ତରେ ଅନ୍ତରେ ଅନ୍ତରେ କିଛି ମାପାଧିକ କାଳ ଭାକ୍ତରଣାନାରେ ଚିକିତ୍ସିତ ହୁଅନ୍ତି
ଏକ ପ୍ରକାର ଲାଲମୁଖ ବିଶ୍ୱଯରେ ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି ଯଥାକୁ ସ୍ଥାନରେ ଲଗାଇ ଛୁଟି ସାହ୍ୟଦ୍ୟରେ ହା
କି ପାଦରେ କଣା କରି ପୂରାଇ ଦେଲେ ସେଇ ଜାଗା ଅସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବେ ଫୁଲି ଘା' ହୋଇଯାଏ
‘ଜାମାଳଗୋଟା’ ମଞ୍ଜିରୁ ଗୋଟେ ଦୁଇଟି ବାଟି ଖାଇଦେଲେ ଭାଷଣ ରକ୍ତଖାଡ଼ା ହୋଇ ଖୁବ୍ ଦୁର୍ବଳ
ହୋଇଯାଏ ମଣିଷ । ଧଳା ଜନିଅର ଗରଇ ଚେବକୁ କାଟି ତହଁରେ ଗୁଡ଼ ମିଶାଇ ତଣା ଆକାରର ଗୁ
କରି ତାକୁ ଖାଇଲେ ଖଇପୁଣୀ ତାତି ଭରିଯାଏ ଦୁଇ ତିନିଘନ୍ତା ମଧ୍ୟରେ । ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ପରେ ସେ
ତାତି ଆପେ ଆପେ ଓହୁର ଯାଏ । କଏଦାକୁ ଏଇ ସବୁ ପଦିପ୍ରିକରକୁ ଭାକ୍ତରମାନେ ଦେଖିଲା ମାନେ
ହେଁ ଜାଣି ପାରନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ସେମାନେ ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ ଅନିଛା ପ୍ରକାର
କରନ୍ତି । ଇଛା କରିକି ରୋଗରେ ପଡ଼ିଛ ତ ଭୋଗ । ଏଇଭଳି ରୋଗୀଙ୍କୁ ଚିକିତ୍ସା ପରିବର୍ତ୍ତନ
କାରାଗାରରେ ବୟାକରି ହାତକଢ଼ି ଲଗାଇ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଉଥିଲା ।

ପଞ୍ଚାବରେ ଖାଦ୍ୟତ୍ରକ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ କେବେ ତେଲର ବ୍ୟବହାର ଆବୋ ହୁଏନାହିଁ । ଯିଥ ମହାଶ୍ଵରରେ ମଧ୍ୟ ଲୋକେ ତେଲ ଖାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତିନି । ଏହା ସ୍ଵାତ୍ମପନ୍ଥରେ ହାନିକାରକ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଣ୍ଟାମାନରେ ଭାଲି କିମ୍ବା ତରକାରୀରେ ପ୍ରତି କଂଖବୀ ହିସାବରେ ଚାରିତ୍ରାମ ତେଲ ପକାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ କିନ୍ତିଦିନ ତେଲର ସ୍ଥାବ ରୁଚିକର ମନେହୁଏନି । କିନ୍ତୁ ‘ଅଭାବ ହେଁ ଭାବର ଜନନୀ’ ନ୍ୟାୟରେ ତାହା ନିଅ ପରି ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ ମନେହୁଏ । କଂଖବୀମାନେ ତାହା ଭାଲିର ଉପରଭାଗ ସେମାନଙ୍କୁ ମିଳୁ ବୋଲି ଯେଉଁଠାରେ ଛୁଙ୍କ ଦିଆଯାଇଥିବା ତେଲ ଭାସୁଥାଏ ସେଇ ଭାସୁଥିବା ତେଲ ଟିକକ ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ଖରତ୍ତା ତଥା ମାତ୍ରାପିତ୍ର । ଗୁଡ଼ ମଧ୍ୟ ଜେଳ ଭିତରେ ମିଳିବା ଥାଏ ସ୍ଵପ୍ନ । କେବେ କେମିତି କାହାଦ୍ୱାରା ଲୁଚେଇ କରି ଟିକିଏ ଜେଲ ଭିତରେ ଅଣାଗଲେ ତାକୁ ଦେଖି ଶୁଣି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି କଂଖବୀମାନେ । ତାକୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ଛଢାଇଛି ଲାଗିଯାଆନ୍ତି ପରିସର ଭିତରେ । ଦିନେ ଜଣେ ବୟବୀ ଲୁଚେଇ କରି ଫାଳେ ପିଆଜ ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦ ଆଣି ଦିବ । ତାହା ଅତି ସାଧାରଣ ଜିନିଷ ହୋଇଥିଲେ ସୁକୁ ଶୁଣ ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ ଲାଗେ ତାଙ୍କୁ । ସେବି ତା ବାସା ବି ଥାଏ ମନମୁଖକର । ସେଇ ପିଆଜ ଫାଳକ ଗୋଟେ ବିରାଟ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଯାଏ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ସଠିକ୍ ମୂଲ୍ୟ ଆମଙ୍କୁ ସେତେବେଳେ ଜଣାପଡ଼େ ଯେତେବେଳେ ଦୀର୍ଘକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସେଥିରୁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ।

ନିଷ୍ଠୁର ହୃଦୟର ଦୂର୍ଜ୍ଞ କଥାମାନେ ବି ଦେଶଠାରୁ ପ୍ରାୟ ହଜାରେ ମାଇଲ ଦୂରରେ ସମ୍ବୁଦ୍ଧରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଦ୍ୱାପରେ ବସାଇବାରେ ଜୀବନ ବିତାଉଥିବା ବେଳେ ମାତ୍ରମେ ତଥା ତା ବନ୍ଧୁ ପରିଜନଙ୍କ କଥା ସ୍ଵରଣ କରି ଝୁବ୍ର ଭାବପ୍ରବନ୍ଧ ହୋଇ କାହିଁ ପକାଉଥିଲେ । ସତରେ ଏ ଜୀବନରେ ଆଉ କ'ଣ ସେମାନେ ନିଜ ଗାଁକୁ କେବେ ଫେରି ପାରିବେ ? ଗାଁ ମାଟିର ତାକ ସେମାନଙ୍କ ଅହରହ ଅସବ୍ୟତ କରିପକାର ଥାଏ । ଜେଲ୍ ବାହାରକୁ କାମ କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା କଥାମାନଙ୍କ କେତେବେଳେ କୈମିତି ସ୍ଵୟମେଗ ପାଇଲେ ଜଙ୍ଗଳରୁ ମୋଟା ମୋଟା ବାରିଙ୍ଗ କାଟି ତାକୁ ବାନ୍ଧି ଭେଟାଇଲୁ ତିଆରି କରନ୍ତି । କିମ୍ବି ଅଗା ଓ ପିଲବା ପାଣି ପାଖରେ ରଖି ଭେଲା ଭସାର ଦିଅନ୍ତି ସମୁଦ୍ର ଗର୍ଭକୁ । ଅପାଇ ନଥିବା ଦୂରତ୍ବ ସତରେ କ'ଣ ସେମାନେ ଅତିକ୍ରମ କରି ସ୍ଵେଦେଶରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ ? ଅଧିକାରୀ କଥାମାନଙ୍କର ସେଇ ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ହଁ ଜଳସମାଧି ଘଟେ । ଖାଦ୍ୟ ତଥା ପିଲବା ପାଣି ଅଭାବରୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି । କିଏ ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ଭାରତ ଭୂଷଣରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵାନନ୍ଦ ମୁଖିଆଜ୍ଞ ଅଭିଯୋଗ କ୍ରମେ ଗିରିପ୍ର କରି ପୁଣି କଳାପାଣିକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ଶହ ଶହ ଭିତରୁ କାଁ ରାଁ ଜଣେ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ମୁକ୍ତ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାର ଲେଖା ହୋଇଥିଲା ।

ସେଲ୍ୟୁଲାର ଜେଳ ଭିତରେ ରାଜବୟାମାନଙ୍କ ସହିତ କେମିଟି ବ୍ୟବସାର କରାଯିବ ତାହା ମୂଲ୍ୟତଃ ତାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥାଏ । ସେ ଥିଲେ ଭାରି କଢ଼ା ମିଶାସ୍ତର ଲୋକ । ସାଧାରଣ ବୟାମକ ତୁଳନାରେ ରାଜବୟାମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ସେ ମନେ କରୁଥିଲେ । ଥରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାମରେ ତିନିମାସ ଛୁଟି ନେଇ ସେ ଇଂଲଙ୍ଗ ଯାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତରେ ସୁପରିଶେଷ ମେଳର ମରେ ଚିପ୍ କମିଶନର ଦୟିତ୍ରେ ରହନ୍ତି । ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତ ତଥା ଆଚାର ବିଚାର ଦେଖି ସେ ତାଙ୍କୁ ଭାରି ସେହି କରୁଥାନ୍ତି । ଜେଲ୍ ତାତ୍କରଖାନାରେ ଅଭିଜ୍ଞ କମାଉଣ୍ଡରଙ୍କ ଅଭାବ ଥିବାରୁ ସେ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କୁ ସେଇ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ କରନ୍ତି । ସେ ଭାବକ୍ରି ଆମେରିକାରେ ପାର୍ମାସୀ ପଡ଼ିଥିବାରୁ ଏଇ କାର୍ଯ୍ୟ ସେ ଖୁବ୍ ଆରାମରେ ତୁଳାଇ ପାରିବେ ବୋଲି । ସେ ଠିକ୍ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ତାତ୍କରଖାନାରେ କାମ ସୁରଖ୍ୟରୁ ରହେ ବାଲେ । ତାତ୍କର ବି ତାଙ୍କ କାମରେ ସମ୍ମୁଦ୍ର । ଏଣେ ଜେଲ୍ ଜୀବନର ମାତ୍ରାପିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ତୁଳନାରେ ଏଥର ଜୀବନ ଟିକିଏ ଆରାମରେ କଟେ ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କର । କିନ୍ତୁ ଏଇ ସୁଖର ଅବଧି ଥାଏ ଖୁବ୍ ଅନ୍ଧଦିନର । କର୍ଣ୍ଣେଲ୍ ଡଗଲାସ୍ ଛୁଟି ସରିବା ପରେ ଇଂଲଙ୍ଗୁ ଫେରି ତାତ୍କରଖାନାରେ ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କୁ କାମ କରୁଥିବା ଦେଖି ରାଜି ନିଆଁବାଣ ହୋଇଯାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବିନା ଅନୁମତିରେ ଏତିକୁ ସ୍ଥାନାତ୍ମକରଣ କରି ଜଣେ ରାଜବୟାମକୁ ତାତ୍କରଖାନାର କାମରେ ଲଗାଇବା ଆବେଦି ଉଚିତ୍ ହୋଇନି । କିନ୍ତୁ ଭଲ କାମ କରୁଥିବାରୁ ତାତ୍କର ମଧ୍ୟ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ମତ ଦିଅନ୍ତି । ହେଲେ ରାଜବୟାମକୁ ଅଧିକ ସ୍ଵାଧୀନତା ଦେବାର ଫଳ ଖୁବ୍ ଅଛି ଦିନ ଭିତରେ ମିଲିଯାଏ ସେମାନଙ୍କୁ । ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦ ତାଙ୍କୁ ମିଲୁଥିବା ସ୍ଵଭାବର ଫାଇଦା ଉଠାଇ ପଞ୍ଚାବର ‘ତ୍ରିବ୍ୟୁନ୍’ ନାମକ ସମାଚାର ପତ୍ରକୁ କିଛି ଚିଠି ପଠାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେଉଁଥିରେ ଜେଲ୍ର ଅକଥନୀୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ବିଷୟରେ ବିଶ୍ଵାରରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥାନ୍ତି । ତାହା ସେଇ ସମାଚାରପତ୍ରରେ ଛପା ହୋଇଯିବାରୁ ସାରା ଦେଶରେ କଳାପାତ୍ରିର କଥାବାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମବେଦନା ଦେଖାଦିଏ । ଇଂରେଜ ସରକାର ପ୍ରମାଦ ଗଣନ୍ତି । ଚିପ୍ କମିଶନରଙ୍କୁ ଏଇ ସୂଚନା ମିଲିବା ପରେ ସେ ଉତ୍ସନ୍ନାତ୍ ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିକୁ ରଦ୍ଦ କରି ତାଙ୍କୁ ଜେଲ୍ର କାଳ କୋଠରାରେ ବନ୍ଦ କରିଦେବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଜାରି କରନ୍ତି । ସଥ୍ୟା ସମୟରେ ତାତ୍କରଖାନାରେ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟପ୍ତ ଥିବା ସମୟରେ ଜେଲ୍ର, ହାବିଲିଦାର ଓ ଜମାଦାର ତିନିହେଁ ଏକତ୍ର ଆସି ତାଙ୍କର ତଳାସି ନେବା ସହିତ ତାଙ୍କୁ କାରାଗାରରେ ନେଇ ବନ୍ଦ କରିଦିଅନ୍ତି । କିଛିଦିନର ସ୍ଵର୍ଗ ବିରଶଣ ପାଇଁ ପାଇଁ ହେଲେ କେବେଳାକୁ ହେଲେ କେବେଳାକୁ ହେଲେ କେବେଲାକୁ ହେଲେ କେବେଲାକୁ

ପରେ ପୁଣି କାଳ କୋଠରୀ ଭିତରେ ସମୟ ଅଚିବାହିତ କରିବା ତାଙ୍କୁ ଖୁବ କଷକର ମନେହୁଏ । ଦିନକୁ ଦିନ ଭାଇ ପରମାନନ୍ଦ ଖୁବ ଉଦାସ ରହିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି । ଏମିତି କାରାରୁଦ୍ଧ ହୋଇ କେତେଦିନ ବା ଜଣେ ବଞ୍ଚିପାରିବ ? ଜୀବନର ନିରସତା ତାଙ୍କୁ ମୁହଁୟ ବିଶ୍ୟରେ ଚିତ୍ତ କରିବାକୁ ବାଧ କରେ । ଖାଇବା ପିଇବା ତ୍ୟାଗକରି ସେ ଆପଣା ଜୀବନଲାକା ସମାସ୍ତ କରିବାକୁ ମନୟ କରନ୍ତି । ଏଇ ବିଭାଗ କାହାକୁ ଡରେଇବା କି ଧମକେଇବା ପାଇଁ ନଥାଏ । ସାତଦିନ ଯାଏଁ ସେମିତି ନଖାଇ ନପିଲ କୋଠରୀ ଭିତରେ ପଡ଼ି ରହନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଦୂରଦିନ ଭାରି କଷି ହୁଏ । ଗୋଡ଼ ହାତର ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ କ’ଣ ଯେମିତି ଖୋଟେ ଚାଲିଲା ଭଳି ଲାଗେ । ମଣିଷର ସଂକଳ ବି ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର । ଥରେ ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଗଲେ ଦୁଃଖ କଷି ସବୁ ତା’ଆଗରେ ଦୁଇ ମନେହୁଏ । ଏଇ ସମୟରେ ରାଜବନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଦେବାକୁ ସରକାର ଚିତ୍ତ କରୁଥିବା କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେ । ସାଥୀମାନେ ଆସି ତାଙ୍କୁ ଏଇ ହଠଧର୍ମତା ଛାଡ଼ିଦେବାପାଇଁ ବହୁ ପ୍ରକାରେ ବୁଝାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପରମାନନ୍ଦ ଆପଣା କଥାରେ ଆଆନ୍ତି ଦୃଢ଼ । ଦୁଇ ଓଳି ଖାଦ୍ୟ ତାଙ୍କ କୋଠରୀ ଭିତରେ ଆଣି ରଖିଦିଆଯାଏ । ଜଣେ ଥୁର୍ଟ୍ତର ଦିନରାତି ତାଙ୍କୁ ଜଣି ବସିଥାଏ । ସାତ ଆଂଦିନ ଏମିତି ନଖାଇ ନପିଲ ବିତ୍ତିଯିବା ପରେ ତାତ୍କର ଆସି ତାଙ୍କୁ ବଳାତପାନ କରେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ହାତଗୋଡ଼ ବାନ୍ଧିପାଇଲ ନାକରେ ରବର ନଳୀ ପୂରାଇ ତହିଁରେ କ୍ଷୀର ଭଲାଯାଏ । ଖୁବ କଷକର ଥାଏ ଏଇ ବଳାତପାନ ପ୍ରକ୍ରିୟା । ପ୍ରାୟ ଆଠ ସପ୍ତାହ ଧରି ଚାଲେ । ପରମାନନ୍ଦ କିନ୍ତୁ ଥାଆନ୍ତି ପୂର୍ବ ଭଳି ଦୃଢ଼ ଆପଣା ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ । ତାଙ୍କ ମନ ସଦା ସର୍ବଦା ସଂସାରରୁ ବିମୁଖ ରହିଥାଏ । ପୂର୍ବେ ଲାହୋର ସେଣ୍ଟାଲ୍ ଜେଲରେ ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ମାସ ସେ ଫାରୀ କୋଠରୀରେ ବିତାଇ ସାରିଥାନ୍ତି । ଆଉ ଏବେ ଆଶ୍ଵାମାନରେ ପୁଣି ଆସନ୍ତ ମୁହଁୟର ପ୍ରସ୍ତୁତି । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅସାମ ଆନନ୍ଦର ସମୟ । ମନ ରହିଥାଏ ବିକାରଶୂନ୍ୟ । ନୃଆ ଆସିଥିବା ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସବୁବେଳେ କର୍ତ୍ତକ କରି ଏହା ଦୁଃଖବାକୁ ଚାହୁଥାନ୍ତି ଯେ ଆଦୃତତ୍ୟା କରିବା ମହାପାପ । ତେଣୁ ସେ ଆପଣା ନିଷ୍ପତ୍ତି ବଦଳାଇବା କଥା । ହେଲେ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କ ମୁକ୍ତି ଥାଏ ଭିନ୍ନ । ଶରୀର ତ୍ୟାଗ ପାପ କାହିଁକି ହେବ ଯେ ? ଆର୍ଯ୍ୟ ଜାତିରେ କେତେ ଉଦାହରଣ ଅଛି ଏତିକି କାଷାରେ ରହି ମରଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାର । ନାଶବନାନ ଶରୀର ପ୍ରତି ଏତ ମୋହ କାହିଁକି ଯେ ? ତାଙ୍କ ମୁକ୍ତିରେ ହରାଇବା କାହା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇ ପାରେନି । ଏତିକିବେଳେ କେତେଜଣ ରାଜବନ୍ୟାଙ୍କ ମୁକ୍ତିର ଖରବ ଆସି ପହଞ୍ଚେ । ନିକଟ ଉଦ୍‌ଦ୍ୟତରେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କାରଗାରରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯିବାର ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଛି ବୋଲି ସୁପରିଂଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଭରସା ଦେବାରୁ ଆପ୍ତେ ଆପ୍ତେ ତାଙ୍କ ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ଲାଗେ । ଯଦି ଅବସର ମିଳୁଛି ତେବେ ପୁଣିଥାରେ ଏଇ ଶରୀରରୁ କିଛି ଲାଭ ଭତୀଇବାର ପ୍ରୟାସ କରାଯାଉ ଭାବି ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ଖାଇବା ପାଇଁ ସ୍ବାକ୍ଷରି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି (କ୍ରମଶଃ)

ସା./ପ୍ରୋ- ଧମଶାଳା, ଜି- ସୁବନ୍ଧୁର, ଓଡ଼ିଶା-୭୫୩୦୩୪, (ମୋ) ୯୪୩୭୨୪୩୧୯୪

